Μανουὴλ Ι. Γεδεών, ὁ γνωστὸς καὶ ἐν Ἀθήναις εὐφυέστατος μεσαιωνοδίφης, ἀγγέλλει νέαν σπουδαιοτάτην διὰ τὰ μεσαιωνικὰ καὶ νεώτερα ἑλληνικὰ γράμματα συγγραφὴν *Χρονικὰ τῆς Πατριαρχικῆς Ἀκαδημίας*, ἤτοι: Συλλογὴν εἰδήσεων περὶ τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς. Κοινότητες καὶ διδάσκαλοι, γράμματα καὶ ἐπιστῆμαι, μεσαιωνικὸς ἑλληνισμὸς καὶ τουρκοκρατούμενος θὰ ἐξιστορηθῶσιν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ κ. Γεδεών μετὰ σαφηνείας καὶ γλαφυρότητος, περιχέοντι φῶς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἐκείνην τοῦ Δούλου Γένους, ἥτις θαρραλέα ἐβάστασε τόσους αἰῶνας ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ἀκινάκην τὸν πυρσὸν τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας.

— Ἀφίκετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἐν τῇ ἐκεῖσε Σχολῇ τῆς Παναγίας διδάσκαλος Γεώργιος Τσιάκας, ἐκ τῶν ἀρίστων μαθητῶν τοῦ ἐν Σέρραις Διδασκαλείου Μαρούλη, εὐφυέστατος Μακεδὼν νεανίας, κατηρτισμένος εἰς τὴν γλῶσσαν ὅσον ὀλίγοι ἴσως καθηγηταί μας, προτιθέμενος νὰ δώσῃ ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις τοῦ Γυμνασίου καὶ νὰ ἐγγραφῇ ὡς φοιτητὴς Πανεπιστημίου.

— Μεταξὺ τῶν ἐκτεθέντων ἐν τῷ Δήμῳ Λετρινίων καὶ Δημοτικῶν Συμβούλων ἦν καὶ ὁ ἐκ τῶν διαπρεπῶν ἐμπορευομένων νέων τοῦ Πύργου κ. Ἰωάννης Κόκκαλης, κεκτημένος ὅλα τὰ προσόντα τῆς εὐφυΐας, τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἀφατριάστου ἰδίως φιλοπατρίας, δι' ὧν ἐπαξίως καὶ μετὰ θάρρους δύναταί τις νὰ ὀνομασθῇ Σύμβουλος τοῦ Δήμου του. Δυστυχῶς, κατὰ τὸ εἰωθός, ἐπειδὴ ἐκέκτητο ὅλα ταῦτα τὰ προσόντα, ἀπέτυχεν, ἂν καὶ ἐν τῇ πόλει ἔλαβε πλείστους τοῦ ἐπιτυχόντος Δημάρχου ψήφους· ἀλλ' ἀμελήσας τὰ τῆς ἀντιπροσωπείας ἐν τοῖς ἐξοχικοῖς τμήμασιν ἀπέτυχεν. Τῷ συγχαίρομεν διὰ τὴν ἐκδηλωθεῖσαν αὐτῷ ἐμπιστοσύνην τῶν συνδημοτῶν του, ἂν καὶ εἰς οὐδετέραν τῶν μερίδων ἀνῆκε, καὶ τὸν ἐνθαρρύνομεν πρὸς νέους ἀγῶνας, οἵτινες εἶνε ὀχληρόν, ἀλλ' ἱερόν, καθῆκον παντὸς φιλοπάτριδος πολίτου.

— Ἀποψε λοιπὸν ἡ ἀναβληθεῖσα ἔκτακτος πανηγυρικὴ παράστασις πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Δημάρχου Ἀθηναίων **Δ. Σ. Σούτσου,** ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀπόλλωνι, ὑπὸ τοῦ θιάσου Ἀλεξιάδου, μὲ ποικιλώτατον πρόγραμμα, κωμῳδίας, βεγγαλικά, διωδίας, Πατριάρχας, χήρας, ἀνεψιὰς καὶ θείους, διαβόλους καὶ καμελίας. Μᾶς ἀρέσει πολὺ τὸ θεατρικὸν αὐτὸ στεφάνωμα τοῦ ἀθηναϊκοῦ θριάμβου καὶ μᾶς ἀρέσει πλειότερον ἡ πρωτοβουλία τοῦ κ. Ἀλεξιάδου ὑπὲρ τῆς δημοκρατικῆς ἰδέας τῶν Ἀθηνῶν, ἥτις τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐξῆλθε νικηφόρος τῆς κάλπης τοῦ λαοῦ.

— Τέρατα καὶ σημεῖα αὔριον εἰς τὸ Νέον Φάληρον, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀρχαγγέλου, καθὰ πετῶντος, Ἐρρίκου Βωδὲ, ἀεροπόρου, στολάρχου 30 ἀεροστάτων, πολεμικῶν αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀλλὰ ἑλληνικωτάτων τῆς ἡμέρας, διότι θὰ κανονοβολοῦν εἰς τὸν ἀέρα, καβαλικεύοντος ἐπὶ τοῦ σηλεβόλου τοῦ Βωδὲ, καὶ ἡμῶν ἐπομένως χασκόντων ἀπὸ κάτω· τῶν δὲ μυιῶν εὑρισκουσῶν λαμπρὰν εὐκαιρίαν πάνε κι' ἔλα, Μουσική, φωταψία.

— Τὸ δὲ ἑσπέρας τῆς Τρίτης μεγάλη παράστασις ἑλληνικὴ πρωτότυπος, ἀνταξία ὅλων μας, μοναδική, ἀνοιχτόκαρδος, προσδευτικὴ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ τοῦ Ἀλεξιάδου. Ὅλα αὐτά, διότι παριστάνεται πρωτότυπον ἑλληνικὸν ἔργον, Τὸ Μῆλον τῆς Ἔριδος ὑπὸ Ζάνου, καὶ διότι ἀπεκάμαμεν, ἐκακαρώσαμεν, ἀπεναρκώθημεν ἀπὸ τὰ ξένα, ξένα, ξένα, καὶ ἀπὸ τὰ ἴδια, ἴδια, ἴδια. Ζήτω τὸ Μῆλον τῆς Ἔριδος καὶ ἂς χυθῇ ὀλίγη ζωὴ εἰς τὸ ὀρφανὸν Ἑλληνικὸν Θέατρον!

ΕΚΦΡΑΣΙΣ

Ἐκφράζω δημοσίᾳ τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὸν ἀρχινοσοκόμον τῶν εὐλογιώντων κ. Ἀθανάσιον Παπαγιαννόπουλον διὰ τὴν ἄκραν περιποίησιν ἣν μοὶ ἐπεδαψίλευσεν ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῶν εὐλογιώντων κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας μου καθ' ὃ ἡ ζωή μου διέτρεχε κίνδυνον.

Πύργος, 4 Ἰουλίου 1883

Γεώργιος Κόης
ὡρολογοποιὸς

Ο ΒΑΦΕΙΑΔΑΚΗΣ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σύρα, 6 Ἰουλίου

Ἡ τετάρτη Ἰουλίου δι' ἁπάσας τὰς παλαιὰς τοῦ κράτους ἐπαρχίας χαρμόσυνος ἀνέτειλε, καθ' ὅσον οἰωνίζετο δι' αὐτὰς νέαν περίοδον, νέαν ἐποχὴν, νέους ἀγῶνας φιλοτιμίας τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ λαοῦ, ὧν ἀπόρροια ἔσονται ἡ πρόοδος τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, ἡ αὔξησις τῶν κεφαλαίων, ἡ ἐξεύρεσις νέων πόρων καὶ μέσων εὐημερίας. Ἀπέναντι τῶν γενικῶν τούτων ἐλπίδων, μόνον ἡ ἐπαρχία Σύρου βλέπει τὸ μέλλον πρὸ αὐτῆς ἀπαίσιον, σκοτεινόν, διότι καὶ τοῦτο ὡς καὶ τὸ παρελθὸν ἐπαπειλεῖ πτωχεύσεις, καταστροφὴν, ἀποσύνθεσιν. Καὶ τί καλὸν δύναται ν' ἀναμένῃ τις ἀπὸ τὸν Βαφιαδάκην ὡς Δήμαρχον Ἑρμουπόλεως; Τίς δὲν γνωρίζει ὅτι ἡ περίοδος τῆς Δημαρχίας τοῦ Βαφιαδάκη συνέχεται στενῶς πρὸς τὴν ἐμπορικὴν παρακμὴν καὶ τὴν ἀπέλασιν τῆς ἐργασίας ἀπὸ τῆς Ἑρμουπόλεως;

«Δόσατέ μοι, ἔλεγε, τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς, ἀνθρώπους, ἵνα περὶ τοῦ καλοῦ τῆς Ἑρμουπόλεως φροντίσω»· ἀλλ' ἀφοῦ ἐπὶ τρεῖς δημοτικὰς περιόδους ἤδη σοὶ ἐδόθησαν καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ μέσα καὶ μόνον τὴν καταστροφὴν τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἑρμουπόλεως ἐπέσπευσας, ἵνα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸ βαλάντιόν σου παχύνῃς, πῶς τολμᾷς ἤδη νὰ διακηρύττῃς ὅτι ἡ ἔλλειψις ἀνθρώπων σὲ κωλύει τοῦ νὰ μεριμνήσῃς περὶ τῆς Ἑρμουπόλεως; Καὶ πῶς σὺ ὁ γνωστὸν ποῖα καὶ πόσα ἐτεχνάσθης ν' ἀπομακρύνῃς τὰ ξενικὰ κεφάλαια ἀπὸ τῆς Σύρου, σὺ ὁ γνωστὸν διὰ ποίων μέσων ἐπεχείρησας νὰ καταστρέψῃς πάντα ἐξέχοντα ἐμπορικὸν οἶκον ἐν Σύρῳ, τολμᾷς νὰ προσάψῃς μῶμον εἰς τοὺς δημοτικοὺς συμβούλους, καὶ αὐτοὺς ὡς αἰτίους τῆς κακῆς τῆς Ἑρμουπόλεως καταστάσεως νὰ παραστήσῃς, ἀφοῦ παντὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι αὐτοὶ κατ' ἐξοχὴν κήδονται τῆς Ἑρμουπόλεως, καθ' ὅσον ἡ ὕπαρξις αὐτῆς ἐστὶ ἡ ὕπαρξίς των, ἐνῷ σοῦ ὕπαρξις ἐστὶν ἡ καταστροφή της;

Πᾶς ὁ τὰ ἄνω ἀναγιγνώσκων θὰ μᾶς ἠρώτα, διατί, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος οὗτος χαρακτηρίζεται ὡς ὁ κακὸς τοῦ Ἰησοῦ δαίμων, ὁ λαὸς τῆς Ἑρμουπόλεως δὲν ὑποδεικνύει ἕτερον Δήμαρχον, θραύων οὕτως τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ ἀνθρώπου τὸ σκῆπτρον καὶ τὴν δύναμιν; Δίκαιον τὸ ἐρώτημα καὶ εἰς τοῦτο ἀπαντῶμεν. Διότι ὁ λαὸς ἐνταῦθα οὔτε γνωρίζει οὔτε ἠννόησεν ἔτι τὴν ἀξίαν τῶν δικαιωμάτων του ὡς πολίτου, συνείθισε νὰ τὰ ἐκτιμᾷ μὲ τὴν τιμὴν ἣν τῷ προσφέρουσιν ἵνα τὴν ψῆφόν του ἀγοράσωσι, συνεπῶς οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ πρωτοβουλίαν· ἀπέναντι τοῦ λαοῦ ἵστανται οἱ ἄρχοντες, οἱ σκεπτόμενοι καὶ ἐνεργοῦντες ἀείποτε ἐξ ὑστεροβουλίας ὡς ἀείποτε πρὸς τὸ ἀτομικὸν τῶν συμφέρον ἀποβλέποντες, ἐννοήσαντες ὅθεν ὅτι, ἢ τὰ ἐκ τῆς Δημαρχίας ὀφέλη θὰ ἦσαν ἐ-

λάσσω τῶν δαπανῶν εἰς ἃς θὰ προέβαινον ἵνα ἁρπάσωσι τὴν Δημαρχίαν ἀπὸ τὸν Βαφιαδάκην, ἢ ὅτι θὰ ἐδαπάνων ἐκ τοῦ ἰδίου βαλαντίου πρὸς τὸ κοινὸν καλὸν, ἀνέκρουσαν πρύμναν ἀφέντες τὸ στάδιον ἐλεύθερον εἰς τὸν Βαφιαδάκην. Ἤδη μεταξὺ ὠνητοῦ λαοῦ καὶ ὑστεροβούλων ἀρχόντων, ἔρχεται ἡ τάξις τῶν ἀστῶν, ἡ μὴ δυναμένη ὅταν θέλῃ καὶ ὅταν δύναται μὴ θέλουσα, ἡ ὑφισταμένη τὰς συνεπείας τῆς ἀβουλίας τῶν μὲν, ἢ τῆς μοχθηρίας καὶ κακῆς πίστεως τῶν δὲ, ἧς τινος τά τε ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ κεφάλαια δὲν ἐπαρκοῦσιν, ὅπως τὸν ἐφιάλτην τῆς Ἑρμουπόλεως καταρρίψωσιν ἀπὸ τοῦ στήθους αὐτῆς. Ἰδοὺ ὅθεν διατί ὁ λαὸς τῆς Ἑρμουπόλεως θὰ κύψῃ ἐπὶ τετραετίαν ἔτι ὑπὸ τὴν πτέρνην τοῦ Βαφιαδάκη, ἰδοὺ διατί ἡ Σύρος, ὁ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος Προμηθεὺς, θὰ σπαίρῃ ἐπὶ μίαν ἔτι περίοδον ὑπὸ τοὺς σιδηροῦς ὄνυχας τοῦ Χίου γυπὸς, ἂν μὴ νέος Ἡρακλῆς εὑρεθῇ.

Ἐν τῷ Δήμῳ Ἄνω Σύρου διεξήγετο ἄλλος ἀγὼν, διότι ἐκεῖ λελησμένως ἀφήκαμεν νὰ ὑπεισέλθῃ ἐχθρὸς πολὺ φοβερώτερος τοῦ ἐχθροῦ, ὃν κατὰ κόρρης οἱ Ἀθηναῖοι τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς Ἁγ. Ἰουλίου ἐρράπισαν. Ἐκεῖ ἐπάλαισεν ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ δεισιδαιμονία, κατὰ τοῦ πνεύματος τῶν νεωτέρων χρόνων, ὁ μεσαίων κατὰ τοῦ αἰῶνος τῆς προόδου, ἐξῆλθε δὲ νικητὴς τὸ Βατικανὸν ἀτυχῶς, ἐκλεγέντος Δημάρχου τοῦ *Θεοφίλου Μ. Μασούκη*, ὅστις ἐπανηγύρισε φαιδρῶς τὴν νίκην του ταύτην, φωταγωγήσας λαμπρῶς τὸ μέγαρόν του καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὴν μετὰ τὴν ἐκλογήν.

Εἰς Μύκωνον ἐπάλαιεν εἷς χρυσοκάνθαρος κατὰ τοῦ ποτὲ δικτάτορος τῆς νήσου ἐκείνης Λ. Καμπάνη, τὴν νίκην δ' ἔσχεν ὁ πρῶτος, διότι ὁ λαὸς τῆς Μυκόνου τίθησιν εἰς πλειοδοσίαν καὶ συνείδησιν καὶ πολιτικὰ δικαιώματα, πάντοτε δὲ ἡ νίκη τοῦ μείζονα προσφέροντος ἐστί. Ὑπὸ τὴν λέξιν χρυσοκάνθαρος ὅμως μὴ ταραχθῆτε σεῖς οἱ ἀνιλεῶς τοὺς Ἀθηναίους χρυσοκανθάρους μαστιγώσαντες, ὁ τῆς Μυκόνου χρυσοκάνθαρος δὲν εἶναι οὔτε εἷς τῶν ἰδικῶν σας, δηλ. ἱππότης τοῦ Χαβιαροχανίου, οὔτέ τις τῶν τοῦ κ. Σ Ξένου, δηλ. μέλος τῶν περιλαλήτων ἀχυρίνων ἑταιριῶν, εἶναι ὁ καλὸς πατριώτης κ. Ἀμπανόπουλος, οὗ τὸ ὄνομα δὲν κατελέχθη οὐδὲ καταλεχθήσεται εἰς τὰς δέλτους τῆς πλουτοκρατικῆς ἀριστοκρατίας τῶν Ἀθηνῶν, οὐδ' εἰς ἐκείνας τῆς τραπεζοκυκερνητικῆς ἑταιρίας· εἶναι ἁπλούστατα εἷς πλούσιος φιλόπατρις.

Ἐν προσεχεῖ ἴσως μέλλοντι πλειότερα περὶ Σύρου θὰ διαβιβάσω ὑμῖν.

Ἀττίλας

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Θεσσαλονίκη, 30 Ἰουνίου 1883.

Παντοῦ ὅπου καὶ ἂν στραφῇς, ὠθεῖσαι ὑπὸ Ἑβραίων. Πάντες ἐργάζονται, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδιά των ἀπὸ τὸ 8ον ἔτος τῆς ἡλικίας εὐκολύνουν τὰς ἐργασίας τῶν πατέρων των. Ἐκτὸς τῶν μεγαλεμπόρων· ἐμπόρων καὶ ἐμπορίσκων κατέχουν ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, οὐδεμίαν πρᾶξιν δύνασαι νὰ κάμῃς ἄνευ τῆς συνδρομῆς τοῦ Ἰουδαίου. Ἐρημοῦνται ὅλαι αἱ γωνίαι τῆς πόλεως, ὅταν οἱ Ἑβραῖοι ἑορτάζουν. Τοῦρκοι καὶ Χριστιανοὶ κάθηνται εἰς τὰς θύρας τῶν καταστημάτων των καὶ συνδιαλέγονται χωρὶς νὰ κάμνουν πράξεις. Αἱ πληρωμαὶ γίνονται τὴν *Παρασκευὴ*· οὐδὲν ἀτμόπλοιον ἀναχωρεῖ τὸ Σάββατον, Κυριακὴ τῶν Ἑβραίων.

Τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου περὶ ὄρθρον βαθὺν πορεύονται εἰς τὴν Συναγωγὴν, φέροντες ὑπὸ μάλης τὰ ὀγκώδη βιβλία τῆς προσευχῆς. Ἐξέρχονται καὶ διασκορπίζονται κατόπιν πρὸς τὴν προκυμαίαν, ὅλοι καθαροὶ, μόλις κινούμενοι, θαυμάζοντες τὰ πέριξ ὡς νὰ ἦσαν ξένοι περιηγηταί· περὶ τὴν δείλην ἐξέρχονται μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ εἶνε μιὰ χαρὰ νὰ τοὺς ἴδῃς ἐν πατριαρχικῇ ἁ-

---

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 849)

Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν παρετήρει τὸ ἐκκρεμὲς, ἀναμένων ἀνυπομόνως· ὡσαύτως καὶ ὁ ὑπηρέτης.

Ὁ κώδων ἤχησεν.

— Ἰδοὺ ὁ πρῶτος, ἐψιθύρισεν ὁ κ. Λαγγὰρδ ἐγειρόμενος, εἶναι ὁ γέρων.

Τῆς θύρας τοῦ θαλάμου ἀνοιχθείσης, ὁ ὑπηρέτης παρουσιασθεὶς ἀνήγγειλε :

— Ὁ κ. Ἰάκωβος Βαιγιάν.

Ὁ ἀρχαῖος δραγόνος εἶχε πολὺ γηράσει· ἡ θλῖψις ἦτο ἐζωγραφημένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του· ὁ πώγων καὶ ἡ κόμη του ἐλευκάνθησαν.

Ἐνεφανίσθη φορῶν τὴν ὁδοιπορικὴν ἐνδυμασίαν του κατασκονισμένην, κρατῶν τὸν ὁδοιπορικὸν σάκκον. Ἔτεινεν εἰς τὸν κ. Λαγγὰρδ ἐγκαρδίως τὴν χεῖρά του.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπε ζωηρῶς οὗτος, δὲν ὑποδέχομαι οὕτω τοὺς ἀγαθούς μου φίλους.

Ἐναγκαλισθεὶς δὲ τὸν γέροντα, ἠσπάσθη τὰς δύο παρειάς του.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν μόλις ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα· δὲν περιέμενε βεβαίως παρομοίαν ὑποδοχήν.

— Αἰσχύνομαι, εἶπε, παρουσιαζόμενος οὕτως, ἀλλ' ὑπήκουσα, κύριε, εἰς τὴν πρόσκλησίν σας καὶ ἔρχομαι ἐνταῦθα κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸν σταθμόν.

— Θὰ ὑπάγητε νὰ ἀλλάξητε ἐνδυμασίαν καὶ μετὰ εἴκοσι λεπτὰ θὰ καθίσωμεν στὸ τραπέζι. Φερμῖνε, προσέθετο, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ὑπηρέτην, ἀναμένοντα τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του, λάβετε τὸν σάκκον τοῦ κ. Βαιγιὰν καὶ προσέξατε νὰ μὴ λείψῃ τίποτε.

Ὁ γέρων ἠκολούθησε τὸν θαλαμηπόλον.

Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας παρῆλθεν· ἐκ νέου ὁ κώδων ἤχησεν, ὁ δὲ Φερμῖνος ἀνήγγειλε :

— Ὁ κ. Ἰάκωβος Γρανδέν.

Ὁ νέος λοχαγὸς τῶν οὐσσάρων, ἐνδεδυμένος ὡς ἀστὸς καὶ ἔχων τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν ἐπὶ τῆς κομβιοθήκης τοῦ ἐπενδύτου του εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον.

— Φίλε μου, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Καὶ ἤνοιξεν αὐτῷ τὰς ἀγκάλας.

— Μὲ προσεκαλέσετε εἰπόντες : τὴν δεῖνα ἡμέραν, τὴν δεῖνα ὥραν ἔλθετε παρ' ἐμοί, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος διὰ φωνῆς